

İDARE MERKEZİ
ANKARA, İstanbul Caddesi
Maarif Eminliği yanında

İSTANBUL BÜROSU
İstanbul, Ankara Caddesi
No — 87

HAYAT

Fiati her yerde 15 kuruş
seneliği, posta ile 7,5 Türk Lirası
(Ecnebi Memleketlere 7,5 Dollar)

Abona ve ilan için İstanbul
bürosuna muracaat edilir
Yazı işlerinin mercii Ankara
merkezidir

Hayata, daima hayata.. Dünyaya daha çok hayat katalım!

— NIETZSCHE —

Cilt: V

Ankara, 16 Mayıs, 1929

Sayı: 129

„Parça - Fikir” Değil «Bütün - Fikir» Lâzım...

Mehmet İzzet Bey «Hayat»ın «127» numaralı nüshasında neşrettiği «Usul Kavgası» nam makale ile Bergson'un «hadsî usul»üne temas ediyor ve bunu memleketimizde henüz hiç tanınmayan Bertrand Russel gibi mantıkçı ve riyaziyeci bir feylesofa tenkit ettiriyor: güzel; fakat kendine mahsus bir felsefesi olan bu münekkidin sistemini, madde ve ruhu ne suretle telâkki ettiğini ve bunlar arasında bulduğu münasebetleri, metafizik hakkındaki fikirlerini göstermeden Bergson'un sadece usulüne hasredilmiş bir tenkidin «iphamdan ari fikirler» olabileceğini hiç zannetmiyorum. Bergson ve Russel birer «ideologue», yani fikriyatçı veya kalem kavgacıları olsalardı onları bu suretle tutuşturmakta hiç bir beis olmazdı. Halbuki bunların ikisi de başlıbaşına birer felsefe vücade getirmiş şahsiyetler olduğundan birbirleriyle mücadelelerinin mahiyet ve kıymeti bütün felsefelerinin insicam ve vahdetile anlaşılabilir. Bu yapılmadıkça yekvücut bir felsefenin yalnız bir noktasına tevcih edilmiş okları göstermek bizi Russel'den istifade ettirmedeği gibi Bergson'un hatalı müddealarından da kurtarmaz. Hiç şüphe yok ki felsefi hayatımızın inkişaf ve terakki-si, her yerde olduğu gibi, bizde de mütemadi tenkitlerle olacaktır. Yalnız bu tenkit hakikaten semereli olmak için evvelâ sistemlerin sistemlerle karşılaştırıl-

ması ve tenkidin bundan sonra gelmesi lâzımdır. Çünkü terkip mahsulü olan felsefe sistemlerinin ihtiva ettiği parça-fikir ve parça - müddeaların kuvvet ve kıymetleri, dahil oldukları terkiplerin içinde anlaşılabilir. Nitekim Bergson'un «hads» iddiası, onun ancak madde, ruh ve tekâmül hakkındaki telâkkilerinden örül-müş bir terkip içinde makuldür. Fizik zamanı psikolojik zamandan tamamen ayıran ve birinde cari olan «sebebiyet»i diğerinde bulamıyan, birini sırf afakî ve kemmî, diğerini de sırf enfüsi ve keyfi gören bir feylesofun fizik usulleri haricinde bir usul aramasından daha zarurî bir şey olabilir mi? Bu hale göre Bergson'a yapılacak muhalefetin temelini usul mes'elesi değil, ruhiyat meselesi teşkil eder. Bizi Russel'in tenkitlerinden istifa ettirmek isteyen İzzet Beyden evvelâ Bergson'un ruhiyatına karşı muhalifinin yapmış olduğu ruhiyatı tanıtmasını beklemek icap etmektedir. Bu yapıldıktan sonradır ki okuyucular usul kavgasını bir dereceye kadar ısrabilirler?

Russel'in nazariyeleri bazı noktalarda «pluraliste»lere çok yaklaştığı halde bir çok noktalardan bunlardan derin bir surette ayrılır. On dokuzuncu asrın son rub'unda hâkim olan zihniye muhalefeti - anti - intellec-tualizme - karşı bir gün yeni bir zihniyetçilik - intellectualisme - yani bir nevi yeni *tenevvür felsefesi* başlamıştır.

İlhamlarını daha çok his, irade, insanlık gibi beşerî hadiselerden alan ve binnetice yeni bir «anthropomorphisme» yapmış olan zihniye muhalifliğini bir de yeni riyaziye ve yeni fizikin verdiği bir mantık adesesinden geçirmek elbette lâzımdır. Bu vadide giden bir çok yeni feylosoflar arasında Russel bilhassa en ziyade temayüz etmiş şahsiyetlerden biridir. İzzet Bey usulünü değiştirerek bize bu feylesofun mantık ve riyaziye felsefesini ve bunlara istinat ettirdiği ruh ve madde tahlillerini yapar ve bunlardan istintaç edilmiş metafizik ile eyilik ve kötülük fikirlerini teşrih ederlerse Bergson hakkında arzu ettikleri bilva'ata tenkidi hakkile yapmış olacaklardır.

Tanzimattan Ziya Beye gelinceye kadar memleketimizde hâkim olan fikir hayat ve münakaşaları prensip ve sistemlerin gene prensip ve sistemlerle muhakemesinden ziyade bunlardan koparılmış fikir ve mezhep parçalarının birbirleriyle çarpıştırılmalarına dayanıyordu. Bunun da başlıca sebebi o zamanki Osmanlı cemiyetinin mahlût bünyesinden geliyordu. Bu gün ise milli vahdet ve mefkûresi olan bir millet halinde yaşıyoruz. Binaenaleyh artık parça-fikirler ile değil bütün-fikirlerle yuğurulmak ihtiyaç ve zaruretindeyiz zannediyorum. Hele bu yuğurulmak sırf felsefe vadisinde olursa bütün-fikirlerle olan ihtiyaç büsbütün kat'ileşir sanıyorum.

MUSTAFA ŞEKİP

Musikişinas Yetiştirmek

II

Mevzuun ehemmiyeti dolayisile geçen makalede yarım kalan bazı düşünceleri bu kısımda ikmale çalışacağız. Her şeyden evvel işaretleyelim ki, bahsettiğimiz (Musikişinas), meslekten olan tip olup, eğlenmek maksadile şöyle böyle bir şeyler yapmak haveslisi kızlar ve çocuklar sözden hariçtir. Memlekete san'at istiklâli vadeden gençleri mevzuubahs etmekteyiz.

Maziden gelen fena itiyatlarla göreneklerin yeniler üzerindeki muzur tesirlerinin tali nevileri de var. [*]

Meselâ, memleketimizde piyano ve keman gibi Avrupa sazlarile Avrupa eserlerini çalmağa çalışanlara dikkat edilince görülür ki, bu gençlerin, hatta en çok çalışanları ve eyi hocalar yanında senelerce emek sarfetmiş olanları nezdinde bile umumî bir zayıf muhakkak vardır ki, bu zayıftan, hatta bazan, bir müddet Avrupada kalmış sazcular bile kurtulamıyorlar: «kuvvetsiz çalmak hastalığı»!.. Meselâ, Avrupalı kemaniler arasında «yay telde çalmak» (Houer archet à la corde) denilen şey, onlarca külliye mechuldur. Yerli pianistlerimiz de, enerji ve -fenni tabirile - «dinamik» denilen şeyi anlayup hazm edememektedirler. İşte, bütün bu, çalınan eserlerin bedîî kıymetlerini suya düşüren

[*] Burada, bir çok kimselerin yaptıkları gibi, «istikbale maziden gelen yoldan gidileceği», hakikatını inkâr etmemekteyiz: yalnız, bu mazi yolunu Türk seciyelerinden mürekkep «an'anelerde», (Tradition) görüp, asıl eskinin harici tezahurların taklitten başka bir şey olmayan «görenek (routines) lerle mücadele lüzumuna kani, bulunmaktayız. San'atta, «görenekçilik», fena, «an'aneçilik», ise lüzumlu, ve müstakil kuvvetlerdir; bu mevzuu ayrıca tevsie çalışacağız.

zaıfların yeğane sebebi, gene o mazi ile alâkadar (görenek) hatalarıdır: çünkü, bizde, «hazin ve nalân» seslerle saz çalmak makbuldur; kulaklarımızda ki bu tarz ahenk itiyatları, «eyi ve hisli saz çalmanın» timsalidir!. «Göğüs sesi» (voix de poitriun) ile söymusikileri dinlemeğe kulaklarımızın birdenbire alışamamsı da, itiyatlarımızın «kalbî ses» dediğimiz tarza göre tekevvün etmiş olması dolayisile değil midir? Hafif ve cılız sesle, hasta musikiler çalmak itiyatlarımızı takviye edecek yeni bir vasıta daha maalesef son zamanlarda memleketimizde yerleşti: gramofon [Bu aletin, dinlettiği sazların «şiddet» (intensité) ve «tinnit» (timbre) hassalarını boğduğu malûmdur.] [1]

Binaenaleyh, musikişinas yetiştirecek gençlerimiz, garptaki talebelerden daha geniş bir plân dahilinde, iki tahsil maddesine ehemmiyet vermek suretile çalışmalılardır:

1 - Teknik tahsil: egzersisler, etutler, vazifeler, yevmî idmanlar, eser tahlilleri, ilâh...

2 - Bir taraftan avrupalı musiki talebelerinin çalışma tarzlarını taklide ehemmiyet verirken, bir taraftan da, fena itiyatlar kazandıran - ve mazi görneklerinden gelme - «telâkki» ve «istima», lardan kaçınmak, kurtulmak.

Konservatuvarlarımız, muallimlerimiz, mektep musiki muallimlerimiz, talebelerinin yalnız etutlerine ehemmiyet verüp, yanlış telâkkilerini, kulak itiyatlarını

[1] Mamafi, gramofonun diğer bir çok hususlarda temin ettiği faydalar da inkâr edilemez; hatta, bazan, musiki talebeleri için bile faydalıdır.

düzeltilmeğe dikkatlarını celbetmezlerse, bundan böyle de «ciddî musiki müntesiplerini fenerle arar» oluruz!

Alim ve mütebehhir fenciler, armonistler, kontrpuvancılar, ilk, yetiştirmek istediğimiz takdirde, bu yolda hareket etmeğe mecburuz; Alimane besteleri de ancak bugibi bestekârlar yazabileceklerdir. Beş on sayfelik armoni vazifesi yazdıktan, ve biraz piyano karıştırdıktan sonra, uzun saçları, bayıltılmış gözleri, egzantirik jestleri ile «dahi» geçinecek cahil ve züppe ukalâların türemesini istemiyorsak, bu yolda hareket etmeğe mecburuz.

Yeni bestekârlık yolunda muvaffak olmak isteyen gençlerimiz, yüzlerce kilometroluk nota çizgisini, armoni, contrpuvant, orkestrasyon, ilk, vazifeleri ile doldurmadan, şah eserleri yeğân, yeğân tahlil etmeden, günde vasatî ikişer saattan vasatî beş sene çalışmadan, - bir kelime ile - eski usul bestekârlık hayatlarımızı unutmadan, mümkün değil muvaffak olamazlar. Buraya bestekârlık tahsiline gelen Şarklıların, hocaları tarafından, her şeyden evvel «Avrupaî düşünup çalışmak» noktasına dikkatları celbedildiğini hatırlatalım.. Saz talebeleri için ise, kendi sazlarına ait konserler, tercihen, ve hiç kaçırmadan devam, - fena itiyatlardan kurtulmak namına - birinci ilâttır; ancak bu sayede, yevmî egzersizlerinin, tatbikatta hakkile faydasını görürler.. Ses musikişinasine çalışacaklar da, aynı yollardan yeni terbiye, telâkki, ve itiyatları kazanmağa bakmalılardır. Hülâsa ta esasından istihale lâzımdır.

Bu gibi pedagoji yollarında yazılacak daha çok şeyle varsada, onları da ileriye bırakıyoruz.

MAHMUT RAGİP